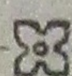
ANUL I No. 1 UN NUMĂR 3 LEI 1 APRILIE 1922

APĂRAREA NAȚIONALĂ

REVISTĂ SUB DIRECȚIA UNUI COMITET

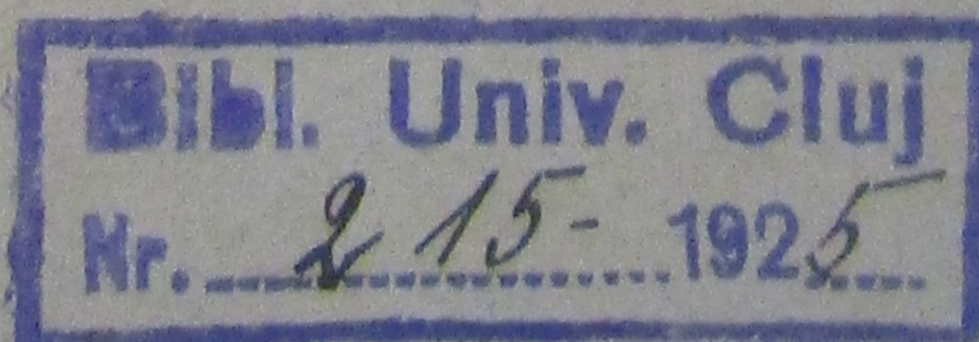
— APARE LA 1 ȘI 15 ALE FIECĂREI LUNI —

Redacția :
HOTEL REGAL Camera 35

Abonamente :
LEI 60 ANUAL

EDIȚIA II

BUCUREȘTI

Tipografia „STEAUA" Strada Vasile Lascar No. 40 bis, Telefon 15/77

1922

In punctul unde a ajuns cancelarul ovreiesc, tămăduirea organismului nostru social, nu mai e de așteptat decât dela însăși gravitatea boalei.
Băgați de seamă:
Din patru-cinci organe zilnice semite, pe față ori camuflate, nici unul nu sprijină vreun partid de ordine — ci toate, la unison, fac comunism;
Din trei sute de acuzați în procesul senzațional pe care'l judecă tribunalul marțial, mai mult de optzeci la sută sunt jidani și numai restul unguri și români momiți cu bani dela Moscova; din câte femei se dovedesc părtașe cu asasinii dela Senat, sau cu acțiunea subversivă — comandată de Rakowski, nu e nici una de altă lege — ci toate jivine credincioase haurei; din nenumărate crime și atentate fioroase săvârșite în Basarabia, nu e una care să n'aibă de autori pe jidani — și gazdele, toate, se dovedesc a fi de legea lui Moise;
Și toate aceste ticăloșii, care în altă țară ar provoca o pădure de spânzurători, toate sunt apărate cu frenezie de către presa hahamilor, cea cu perciuni în evidență, ori cea cu apendicele furiforme ascunse după urechi.
Se pune, dar, zilnic dinamită la temelia societății românești, ca să-i ție organismul în stare de slăbiciune — singura situație în care microbii patogeni pot, fără primejdie, produce pustiirea poruncită de Talmud.
Românul care nu'și deschide ochii asupra primejdiei, nu va avea destule lacrimi ca să deplângă, mâine, soarta jalnică a țărei în care zac osămintele străbunilor noștri, țară pentru care de-unăzi jertfirăm aproape un milion de suflete — țară lăsată azi pradă seminției fără credință și fără de morală.

APARAREA NAȚIONALA

REVISTĂ SUB DIRECȚIA UNUI COMITET

No 1. | BUCUREȘTI. — 1 Aprilie 1922 | Anul I.

«Uniunea Națională Creștină»

„Uniunea Națională Creștină", constituită în Ianuarie, își îndeplinește astăzi primul punct al programului pe baza căruia s'a întemeiat, prin publicarea organului ei periodic de publicitate, cu scopul hotărît de a contribui, în limitele puterilor sale, la soluția problemei jidovești.

Dela început, față de confuzia care domnește în spirite, două întrebări ni se pun: *ce este problema jidovească și care poate fi soluția ei?*

Răspunsul la aceste întrebări, de altfel, nu este atât de ușor cum s'ar părea la prima vedere. Căci sunt doar atâția oameni pentru cari nu mai există o problemă, sau, cum se zice, o chestie jidovească — dar, mai ales, cari pretind că nici nu trebuie să mai existe — de când cu tratatul dela Saint-Germain, care ni-a impus încetățenirea în masă a jidanilor, astăzi „români de rit mozaic", pe aceeași linie cu „românii de confesiune creștină", și cu aceleași drepturi în Stat.

Cât despre soluția problemei — chiar dacă s'ar mai recunoaște că o problemă există — ea va apărea unora, desigur, ca o întreprindere de mai înainte condamnată să nu aibă nici un succes. Căci această problemă — care ne interesează, în deosebi, pe noi Românii — există doar de veacuri, și nu a putut fi rezolvită. Oare o vom rezolvi tocmai noi?

Din cauza aceasta tocmai, jidanii apar ca „minune a istoriei". Căci pe când alte națiuni, neasămănat mai puternice, au dispărut de pe fața pământului — Babilonul, Cartaginea, Roma — jidanii, străbătând atâtea catastrofe, se păstrează încă în mijlocul nostru. S'ar părea că sunt veșnici — o excepție la legea vieței națiunilor, ce s'a făcut pentru dânșii anume: „poporul ales".

Sunt unii naivi cari o și cred. O cred, firește, cărturarii jidanilor ei singuri, „învățați în legi, cari au luat „cheea cunoștinței", cum îi califică Evanghelia (Luca 11.52), și cari împing nenorocitul lor popor la pieire, amețindu-i cu chimera criminală și absurdă, că ei sunt chemați să stăpânească pământul întreg. Mai știi? Și oare nu au ajuns ei tocmai în zilele noastre la o putere, în toată lumea, așa de mare, încât s'ar părea că confirmă cele ce li-au fost făgăduite, prin Profeți, — de Iehova — cu care e greu să te lupți?

Problema, a cărei soluție o căutăm, s'ar părea, așa dar, că este insolubilă în sine, așa că întreprinderea noastră ar fi, din acest punct de vedere, zadarnică. In tot cazul, ni se impune să ținem seamă de această îndoială firească a multora ,și să răspundem precis pentru a clarifica situația noastră: ce este problema jidovească și în ce constă soluția ei? Răspunzând însă la aceste întrebări, se va vedea lămurit că problema există ca cea mai mare și mai urgentă problemă socială a timpului nostru, și că soluția ei nu numai că este necesară, dar că ea se apropie și se poate calcula aproape cu siguranța cu care astronomii au ajuns să prevadă venirea cometelor.

Vom zice:

Problema jidovească rezultă din faptul călcărei de către jidani a uneia din legile naturale de existență a națiilor, care este legea teritoriului.

Fiecare popor, fiecare nație, ca să aibă dreptul a se păstra ca atare, trebuie să stăpânească prin muncă productivă o țară, un anumit teritoriu, pe care să creiază o cultură a sa, formându-și cele trei clase: clasa rurală, clasa de mijloc și clasa dirigintă, din propriile elemente naționale. Nesocotind ei singuri această lege naturală: *Jidanii sunt o nație fără teritoriu, suprapuși celorlalte popoare și trăind din exploatarea muncei productive a acestora. Iar acestea se apără împotriva suprapunerei lor.*

In aceasta se rezumă întreaga problemă jidovească, și fără de care nici nu ar putea să existe. Căci dacă jidanii ar cultiva, ca toate celelalte neamuri, o bucată de pământ undeva, având o viață națională a lor, în marginile unui teritoriu determinat, nu s'ar mai ocupa nimeni de dânșii. Problema se naște din existența lor nefirească, trăind ca *exploatatori suprapuși* celorlalte popoare, pe întregul pământ.

Dar cum se numește ființa care trăiește din exploatare, în paguba altei ființi? O numim *parazit*. In ultima analiză, problema jidovească este o chestiune de parazitism social, pe care o și vedem apărând pretutindeni pe unde se așează jidanii în număr destul de mare ca să strimtoreze existența poporului care i-a primit, și care sfârșește în totdeauna prin a se revolta în contra parazitismului lor.

Și ne întrebăm: aceste nații parazitate de dânșii, oare nu au ele dreptul să se apere? Căci de unde pretenția ca ele să se lase a fi exploatate numai de cât de jidani — fără ca măcar să se supere? Supărarea aceasta — care în mod greșit s'a numit „antisemitism", de oarece jidanii nu sunt numai semiți, iar semiții nu sunt jidani — nu este alta decât naționalism sănătos, acțiunea energică de deparazitare întreprinsă de un popor care voește să trăiască liber de orice exploatare parazitară și să-și dezvolte toate clasele sale deplin.

Această definiție a problemei jidovești — și alta științifică, nu este — înlătură însă 'și ori ce îndoială cu privire la soluția ei generală, care se va da cu o siguranță oare cum matematică.

De ce se zicea — nu există „antisemitism" în Anglia, Franța,

Belgia, America? Și în adevăr: nu a existat până ieri, câtă vreme jidanii nu au fost îndeajuns de numeroși ca să strâmtoreze existența acestor popoare. Dar astăzi există o pornire formidabilă în contra exploatărei jidovești pretutindeni — despre care, însă, noi, firește, nu știm nimic, pentru că întreaga presă românească este scrisă de jidani sau de jidoviți, în serviciul lor. Iar acele câteva organe politice de partid, românești — în redacția cărora, de astfel, scribii jidani nu lipsesc, nu îndrăsnesc să vorbească de mișcările de aiurea în contra jidanilor, de teamă, pretind ei, să nu se supere cumva „Europa", și „America".

Unul din scopurile, pe care le urmărește organul nostru — pe lângă acel general de clarificare științifică a problemei jidovești și de îndrumare a soluției ei — este tocmai de a aduce la cunoștința publicului românesc ceea ce se spune și se face acum în această privință în țările mai înaintate în cultură și cari au mai puțini jidani decât noi, și să unim silințele noastre cu silințele celorlalți ca să ajungem astfel a rezolvi definitiv această însemnată problemă.

Dar de ce nu a fost rezolvită până acum? — vor întreba, poate, iarăși acei, gratuiți sau plătiți, cari cred in minunea istorică a existenței perpetue a jidanilor, binecuvântați de Iahve, ca să mănânce celelalte popoare și să stăpânească pământul. Răspund paradoxal la această întrebare judaică: *problema jidovească încă nu s'a rezolvit — deși s'a rezolvit pretutindeni — ceeace dovedește că va fi rezolvită.*

S'a rezolvit: în toate țările în care jidanii s'au așezat, până astăzi, ei au sfârșit prin a fi alungați, la momentul de criză organică, cum se întâmplă de astfel cu eliminarea tuturor paraziților, din organismele fizice, când ele rezistă. Existența jidanilor însă a fost posibilă în trecut, pentru că *treceau dintr'o țară în alta.*

Nu s'a rezolvit; și astăzi, jidanii sunt așezați pretutindeni, și toți îi cunosc. Astfel, și în urma dezvoltărei comunicațiilor, problema jidovească are un caracter internațional: toate națiunile sunt deopotrivă interesate la soluția ei. Soluția aceasta se va da mai curând decât își închipuie ei singuri, cu puterile unite ale popoarelor creștine, care vor ști să-și apere civilizația lor în contra exploatărei și — ceea ce este mai rău — a falsificărei de către jidani.

„Uniunea Națională Creștină" a fost creiată ca Românii, cari voesc să existe ca Români și creștini, stăpâni deplin pe teritoriul lor național, să-și spună și ei cuvântul lor hotărît, în lupta pe care au început-o celelalte națiuni împotriva parazitismului universal jidovesc — al cărui sfârșit se apropie.

Soluția problemei jidovești constă în scoatera jidanilor paraziți din mijlocul popoarelor creștine, a cărora existență o turbură necontenit, amenințind viața lor însăși — după cum s'a văzut în Rusia, acum în urmă — dar cum a fost și va fi pretutindeni.

Căci nu este o întâmplare, ci *sistem*, rezultând din principiul religiei jidovești, bazată pe „legământul" încheiat între Iahve, „Dumnezeul gelos", și „poporul ales", ca aceasta să se lupte împotriva

celorlalţi zei şi să nimicească popoarele lor, şi ca ei sa-i asigure lui stăpânirea pământului:

„Deuteronom 7. 10. „Şi să pierzi toate popoarele pe cari Iehova, Dumnezeul tău, le va da ţie; ochiul tău să nu le cruţe... Şi pre regii lor îi va da ţie în mână şi tu să faci să piară numele lor „de sub ceriu.. *(8. 1)* Pentru ca să trăiţi şi să vă înmulţiţi şi să „luaţi în stăpânire pământul, pre care Iehova, cu jurământ, l-a promis „părinţilor voştri".

Cunoaştem această doctrină de lăcomie şi ură, şi vedem efectele ei. Dar fie siguri jidanii, că poporul românesc nu se va lăsa ca ei să îl piardă, şi că va şti să reziste şi acestei periculoase năvăliri de barbari, cari nu vor reuşi să-l strămute din aşezările lui milenare. Au mai venit şi alţii, şi nu ne-am temut.

Increzători, aşa dar, în puterea de rezistenţă încercată a neamului nostru, în adevărul nebiruit al ideei şi în dreptatea cauzei pe care o apărăm — dar dându-ne seama şi de marea primejdie care ne ameninţă — apelăm la toţi românii patrioţi şi cinstiţi, să sprijine acţiunea „Uniunei Naţionale Creştine": *în orice situaţie, după puterile lor.*

A. C. Cuza

Scopul Revistei

Prin înfiinţarea revistei *„Apărarea Naţională"*, comitetul de iniţiativă al Uniunei Naţionale Creştine urmăreşte crearea unui organ care să apere interesele naţionale ale Românilor atât pe terenul cultural, precum şi pe terenul economic şi politic. Mai toate naţionalităţile care locuesc azi în România Mare au o presă care să le apere interesele lor naţionale, şi e curios că singură naţionalitatea românească n'are o presă cu un caracter naţional bine determinat.

Există în România Mare o presă destul de numeroasă scrisă în limba română, însă această presă urmăreşte scopuri unilaterale. Astfel, avem presa de partid, care e menită să lucreze pentru interesele egoiste şi de multe ori meschine ale partidului pe care îl serveşte. Foarte adesea ori această presă pune interesele naţionalităţei române sub interesele de partid, şi mai ales de când ovreii au dreptul de a vota au o sfântă teroare de a publica ceva care ar displace poporului ales. Unele organe ale acestei prese, neputând tace în continuu asupra activităţei ovreilor în România, întoarce dificultatea prin faptul că în loc de ovrei, spune cosmopolit. Astfel vedem adesea articole în care se atacă activitatea comercială şi revoluţionară a cosmopoliţilor din România, sau se înfierează activitatea antiromânească a cutărei bănci internaţionale. Hipocrizia aceasta nu înşeală pe iniţiat de oarece el pricepe că vorba cosmopolit înseamnă ovrei, însă pentru marea masă a celor neiniţiaţi neîntrebuinţarea termenului adequat poate să producă o confuziune în mintea lor. Rolul presei e să informeze în mod exact publicul, iar nu să îi turbure mintea lăsându-l să creadă că există la noi cosmopoliţi adică oameni fără naţionalitate distinctă, pe când aceşti cosmopoliţi nu sunt de cât ovrei, adică nişte oameni cu un sentiment şi un egoism naţional foarte dezvoltat, şi care nu lucrează decât pentru interesul rasei lor, indiferent dacă aceasta este păgubitor naţionalităţei române.

Pe lângă presa de partid, al cărei rol e să demonstreze că România nu poate trăi decât dacă partidul lor e la cârma statului, mai există o aşa zisă presă de informaţiuni, care caută să-şi dea aparenţa că nu e subvenţionată de nimenea şi că prin urmare este absolut obiectivă în informaţiunile pe care le dă. Nici această presă nu e indepedentă, şi de cele mai multe ori e foarte venală vânzându-se cui plăteşte mai mult. Transformările acestor ziare în societăţi anonime a căror acţiuni trec în majoritatea lor dela un proprietar la altul e o dovadă că ele se vând. Un astfel de ziar nu poate decât să urmeze cu docilitate calea pe care i-o indică acţionarul sau cel ce deţine majoritatea acţiunilor, şi nu e nevoe să cităm numiri pentrucă e cunoscut că anume ziare sunt cumpărate de anume bancă şi cutare ziar de cutare om politic.

Pentru această presă de informaţiuni care îşi dă aerul să fie indepedentă, chestiunea ovreiască este *tabou.* Nu ţi-ar vorbi de ovrei pentru nimic în lume, afară doară ca să publice, sub formă de informaţiuni, că ovreii au avut un congres sionist la Praga, sau că s'au întrunit în congres la Bucureşti, etc. Despre activitatea ovreiului în lume, activitate dăunătoare raselor ariene nu pomeneşte nimic. Nu 'ţi-ar vorbi de loc de rolul pe care l'au jucat ovreii în războiul mondial, cu deosebire în România, unde spionii şi trădătorii se recrutau în proporţie de 90°/₀ din această rasă aleasă; nu 'ţi-ar pomeni nimic de faptul că la tratatul de la St. Germain am fost lucraţi de ovrei, care aveau un reprezentant la conferinţă, deşi nu luaseră parte la luptă ca naţiune beligerantă; nu 'ţi-ar scrie un cuvânt de blam pentru ovreii care au născocit şi aplicat bolşevismul în lume cu rezultatele pe care le cunoştem în Rusia; de asemenea nu îndrăzneşc să pună în evidenţă că mişcarea comunistă în România e o mişcare ovreiască, ai cărei conducători, organizatori şi comanditari sunt ovrei, după cum se poate vedea din arestările făcute atât în Basarabia în urma atentatelor de cale ferată, cum şi la Bucureşti în urma atentatului dela Senat.

Aceste ziare, pretinse independente, trăiesc sub teroare ovreiască: Ele sunt în astfel de hal terorizate încât când vorbesc de ovrei, tipăresc cuvântul Evrei, ca şi când acest din urmă ar conferi ceva nobil descendenţilor celor douăsprezece triburi. Ele nu bagă de seamă că fiul lui Izrael dă o calitate pejorativă numelui

ce poartă iar nu invers. Ovreii din ţara românească venind în mare parte din Austria, se întitulau ei înşuşi de *Untertan*, adică supus austriac. Românul a adoptat această denumire şi le-a zis *târtani*. Cum însă ovreiul prin firea lui şi practicele sale cămătăreşti a atras dispreţul Românilor, denumirea târtan a ajuns batjocoritoare, ceace a forţat pe ovrei să se dea drept *Juden* cum erau denumiţi în Austria. Dar ovreiul rămânând acelaş, cuvântul *Juden* transformat în româneşte în *Jidan*, a căpătat ceva pejorativ, şi atuncii ovreii au găsit cuvântul de *ovrei* pe care îl admiteau până acum în urmă. Insă cum Românii nu vedeau sub firma de ovrei decât tot pe *Jidanul* sau *târtanul* secolului trecut, adică tot ceva despreţuitor, Ovreii au decis că de azi încolo ei sunt *Evrei*, adică ceva mai de soi decât ovreii. Parcă îi vedem peste câţi-va ani întitulându-se *Ivrei* pentru ca să nu aibe nimic comun cu *Evreii* care au încetat de a fi nobili. In ori-ce caz, ori cum îi vom denumi, ei rămân aceiaşi cum au rămas de altfel de două mii de ani de când rătăcesc în mijlocul celor l'alte popoare fără să dispară în sânul lor.

Această influenţă a ovreilor asupra presei scrisă în româneşte are mai multe cauze. O parte din această presă este curat ovreiaccă, scrisă de ovrei pentru nevoile specific ovreeşti, cum e de exemplu *Viaţa Ovreiască* sau ziarele şi revistele lor sioniste. Aceste ziare nefiind cetite de Români, nu poate avea vr'o influenţă asupra formărei opiniei acestora.

O altă porţiune din presă e cumpărată de ovrei şi camuflată în presă românească. Aci redacţia şi spiritul este ovreiesc. E cunoscut tutulor evenimentul cumpărărei a două ziare de cutare bancher care îşi închipuia că se va sălta pe platforma ministerială prin ajutorul trambulinei gazetăreşti. Aceste două gazete redactate de ovrei aveau pretenţia de a fi româneşti pentrucă proza conţinută în coloanele lor era tipărită în slovă românească; însă în afară de cuvinte în mare parte româneşti şi de caractere latine întrebuinţate în tipărirea lor, sufletul lor era curat ovreiesc, neurmărind decât interese materialiste. Transacţiunile comerciale la care au fost supuse aceste ziare, cu deosebire dela armistiţiu încoace, este o probă a venalităţei lor.

Tot în această categorie trebue să punem şi presa socialistă, care e creiată şi condusă de ovrei. De altfel socializmul în general este o producţiune a creerului ovreesc, şi această mişcare socială este organizată şi condusă în toate statele de către ovrei pentru folosul ovreilor şi în paguba Arienilor.

O a treia categorie din presa tipărită în româneşte este acea care se ocupă mai cu deosebire cu informaţiuni şi care pretinde că este indepedentă de influenţele politice, neavând nici o legătură cu partidele ce se perindă la guvern. Această pretenţie este însă nejustificată de oarece nici un ziar nu poate trăi fără subvenţii, aşa că şi această presă urmăreşte directivele celor ce o subvenţionează. Ea trăeşte însă sub teroarea puterei

ovreeşti şi de frică de a nu fi boicotată de urmaşii lui Izrael nu publică despre ovrei decât articole anodine, sau informaţiuni putând interesa numai pe cetitorul ovrei, cum că comisiunea de hahami s'a dus să vadă la abator dacă vitele sunt torturate conform prescripţiunilor talmudice, sau alte informaţiuni de acelaş gen. Această presă are prea multă nevoie de clientela ei ovreiească pentru a putea adopta o linie de conduită indepedentă faţă de acest popor.

Mai rămâne ultima categorie din presa scrisă în limba română şi anume presa de partid. Inainte de război, pe când exista articolul VII din Constituţie, care ţinea pe acest popor inasimilabil în afară de comunitate românească, această presă era antisemită şi nu se sfia să manifeste acest sentiment. Azi, însă, când graţie victoriei obţinută de ovrei asupra Românilor, (probabil pentru că în timpul războiului au spionat şi au trădat pe cât le era în putinţă) ei au obţinut dreptul de vot, mai toate partidele politice caută să îi atragă în partea lor, neţinând seamă de tot răul ce'şi pot crea înglobând aceste elemente esenţialmente anti-româneşti. Presa de partid, aşa dar, a devenit mută relativ la chestiunea ovreiească, şi nu vorbeşte de aceşti paraziţi economici şi de aceşti turburători sociali de cât sub eufemizmul de cozmopoliţi sau internaţionali.

Negăsindu-se, aşa dar, în presa românească nici un organ care să cuteze, să examineze în coloanele sale chestiunea ovreiască nu numai din punct de vedere românesc dar nici chiar din punct de vedere obiectiv, se impunea ca elementele româneşti conştiente de datoriile lor patriotice faţă de naţiunea română, elemente care nu'şi au orizontul activităţei lor naţionale mărginit de combinaţiunile de partid, să creeze un organ care să pună în lumină chestiunea ovreiască şi să scoată la iveală practicele pe care ovreii le exercitează pe spinarea Românilor, atât pe terenul economic cât şi pe cel cultural şi politic.

In coloanele *Apărărei Naţionale* se va pune în adevărata ei lumină mentalitatea poporului ovreiesc, arătându-se prăpastia ce desparte acest popor de popoarele ariene în cea-ce priveşte concepţiunea despre stat şi patrie.

Prin ajutorul *Apărărei Naţionale* vom căuta să ferim instituţiunile naţionale româneşti ca *armata, şcoala, universitatea, teatrul*, de influenţa corupătoare şi disvolantă a ovreilor.

Tot prin mijlocul acestui organ vom lupta pentru emaniciparea elementului românesc pe terenul economic de tutela ovreiască, căutând astfel să evităm pentru ţara românească soarta pe care au avut'o Polonia şi Ungaria, unde ovreii acaparaseră industria şi comerţul.

In rezumat, *Apărarea Naţională* va fi organal care va grupa în jurul lui toate elementele convinse că trebue să luptăm din toate puterile pentru a împedeca formarea în România Mare a unei oligarhii ovreeşti, care să deţină forţa economică şi politică în

detrimentul elementului autochton românesc. Lupta va fi grea, nu o contestăm, de oare-ce avem aface cu un popor care întrebuinţează arme dosnice şi care a căpătat o experienţă seculară în mânuirea lor. Insă, nu ne îndoim că rezultatul acestei lupte va fi favorabil Românilor, căci acest popor a eşit totd'auna învingător în contra tuturor năvălitorilor care au năpădit ţara, şi va învinge şi această invaziune sistematică, ori cât de dibaci vor fi ovreii să-şi asigure alianţe externe şi interne.

Antisemitismul lui Eminescu

I

Cum privia Eminescu problema jidovească şi pe jidani?

Ne propunem a arăta, în coloanele acestei reviste, care au fost credinţele celor mai de se seamă scriitorii români în chestiunea jidovească. Se va vedea că cei mai mulţi din oameii politici şi din scriitorii cari au cugetat asupra acestei probleme, au fost şi convinşi şi mişcaţi de marea primejdie a jidovismului la noi, împotriva căreia au îndemnat pe Români să lupte. Unul din ei, Eminescu, cu agerimea şi claritatea recunoscută a spiritului său, a ajuns la concluziuni aşa de intransigente, încât nu poate fi nici cea mai mică îndoială cu privire la antisemitismul lui, căruia în zadar ar voi cineva să-i găsească restricţiuni şi rezerve. Şi nu este vorba numai de antisemitismul *poetului*, care a deplâns soarta Bucovinei ajunsă *„roabă şi cadână pe mâini murdare de jidan"*, dar este vorba mai ales de antisemitismul *cugetătorului potitic*. In acelaş timp, antisemitismul lui Eminescu, afirmat în chip hotărât şi neîndoelnic, în articolele sale politice, este nu numai expresiunea unei convingeri adânci, rezultate dintr'o cercetare amănunţită a chestiunii jidoveşti în general, dar şi atitudinea naţionalistă a *patriotului* faţă de uneltirile şi agitaţiile jidoveşti din timpul său, făcute cu scopul de a se acorda jidovimii dela noi drepturi cetăţeneşti depline. Cum privia, în adevăr, Eminescu chestiunea jidovească?

Iată, anume, în ce termeni vorbeşte el, îngrijorat despre invaziunea jidovească în ţara noastră, ameninţată *„a deveni prada tuturor adunărilor fără de patrie din câte şi patru colţurile lumi"*:[1])

Infiorătoare, în adevăr, sunt amănuntele aduse de noi în numărul de ieri în privirea purtării Evreilor din Galiţia şi Bucovina faţă de populaţiunile autohtone şi să nu uităm că acelaş soiu de oameni, gonit de mizerie şi de noile legi restrictive, s'a pripăşit

1. Mihail Eminescu. Opere complecte, cu o prefaţă şi un studiu introductiv de A. C. Cuza. — Scrieri politice şi sociale, chestiunea israelită, pag. 439. (Iaşi, Librăria românească Ion. V. Ionescu şi N. Georgescu, 1914).

într'un număr **zdrobitor** *pe pământul nostru: că dela trecerea Ruşilor încoace, au umplut toate mahalalele Bucureştilor: că au prins rădăcini chiar în Craiova, în ţara Oltului, unde locuesc cei mai harnici şi mai strângători Români; că, pretutindenea unde-ţi arunci ochii, îi zăreşti ca şi când ar fi răsărit din pământ, toate aceste în perspectiva realizării art. 44 al tratatului dela Berlin"*.[1])

Şi fiindcă tocmai Camerele trebuiau să se pronunţe atunci în chestiunea drepturilor reclamante de ovrei, Eminescu se întreabă: *„Faţă de această chestiune de viaţă şi de moarte, şi încă de moarte laşă şi continuă fără meritul de a fi luptat cu bărbăţie, fără conştiinţa de a fi fost învins, care va fi atitudinea Camerelor române? Călări-vor deputaţii iarăşi pe teorii umanitare şi jur dice? Confirma-vor minciuna obraznică că ovreii au fost la noi persecutaţi din cauze religioase, la noi unde se grămădesc, cum nu s'au mai grămădit nicăiri?*[2])

Aşa dar, îngrozit de numărul *„zdrobitor"* al jidanilor, goniţi din Galiţia şi Bucovina, Eminescu consideră chestiunea jidovească ca *„o chestiune de viaţă şi de moarte"* pentru Români, atrăgând atenţia şi asupra *„teoriilor umanitare şi juridice"*, primejdioase cauzei româneşti, şi asupra *„minciunii obraznice* că ovreii au fost la noi persecutaţi din cauze religioase". Eminescu urmează: *Când vedem rezultatele fioroase ale dominaţiunii jidoveşti în Galiţia, când gazeta oficială a regatului arată că în cinci ani numai, s'a publicat vânzarea silită a 800.000 imobile ţărăneşti; când socotim că populaţia întreagă a acelei ţări e de vre-o trei milioane, cu ovrei cu tot, şi că acea cifră înspăimântătoare reprezintă totalitatea capilor de familie creştină de prin sate; când vedem un întreg popor desmoştenit pe cale de a-şi părăsi vetrele străbune spre a emigra în America, oare mai e îndoială că aceleaşi elemente de corupţie şi aplicare ţin a uza de aceleaşi mijloace, a ajunge la aceleaşi scopuri pe care le-au atins în acea parte a nefericitei Polonii?"*[3])

Deci, rezultatele dominaţiunii jidoveşti în Galiţia sunt, nici mai mult nici mai puţin decât *„fioroase"*, iar jidanii sunt *„elemente de corupţie"* care vor căuta să ajungă şi la noi la aceleaşi scopuri pe care le-au atins în *„nefericita Polonie"*.

In altă parte, cerând recensământul sever al jidanilor, Eminescu vorbeşte de chestiunea jidovească ca de *„o chestiune dela rezolvirea căreia atârnă nu numai viitorul Statului Român, ci chiar şi existenţa societăţii române"*.[4]) Mai jos el zice că *„ne aflăm* (cu jidanii) *în luptă pentru existenţă, o luptă în care nu ni se poate tăgădui dreptul de legitimă apărare"*.[5])

Tot de părerea lui Eminescu, jidanii nu au *„câtuşi de puţină suflare de iubire pentru ţara în care trăesc şi ai cărei cetăţeni vor*

1. Op. cit. ibidem.
2. Op. cit. ibidem.
3. Op. cit. ibidem.
4. Op. cit. pag. 493.
5. Op. cit. ibidem.

să fie“ [1]). *„Răsfăţaţi de sprijinul străin, ei se obrăznicesc, sunt mai îndărătnici decât oricând, ba nu se sfiesc a ne arunca vorba că nu le pasă de noi, când Europa ne face silă“* [2]).

Vorbind apoi de „Alianţa Israelită Universală“ şi comunicând unele amănunte din raportuli comitetului central din Paris, al acestei societăţi, pe anul 1878, Emnescu încheie:

„Din toate aceste rezultă că nu numai membrii declaraţi, ci toţi ovreii sunt angajaţi la „Alianţa Israelită Universală“. Trebue deci, să ştim şi să simţim că ne aflăm în luptă cu fiecare ovr.i ce ne iese în cale şi cu toţi împreună“ [3]).

De sigur, că faţă de această concluzie, aşa de hotărîtoare pentru antisemitismul lu Eminescu, „savanţii teoreticiani“, a căror privire se pierde în „orizonturile europene„ ale „umanitarismului civilizat“, îl vor fi trecut de mult şi pe Eminescu în rândurile antisemiţilor *„exclusivişti“*. El, însă, căutând explicaţiunea faptului de mai sus, o găseşte tocmai în *exclusivismul* judaic. Căci zice el:

„Principiul umanitar că toţi oameni sunt răspunzători unii pentru alţii, la ovrei a fost înlocuit cu principiul exclusivist că israeliţii sunt răspunzători numai pentru israeliţi“ [4]).

Pentru Eminescu, jidanii sunt un neam *„îndărătnic şi egoist“*. *Ocupându-se pretutindeni numai cu traficarea muncii străine, alegându-şi de patrie numai ţările acele, unde prin deosebite împrejurări, s'a încuibat corupţia, ei urmează, în migraţia lor pe pământ, tocmai calea opusă omenirei întregi... fiind pretutindenea semnul sigur, simptomul unei boale sociale, a unei crize în viaţa poporului, care, ca în Polonia, se sfârşeşte, câte odată, cu moartea naţionalităţii. Corupţia socială, acest element care-l atrage pe ovreiu c'o putere elementară, consistă în dispreţul muncii, care cu toate acestea e singura creatoare a tuturor drepturilor“* [5]).

Citaţiile de mai sus se pot înmulţi. Cadrul mărginit pe care ni-l impune, însă, această revistă, ne face să renunţăm la aceasta şi să trecem la chestiunea *inasimibilităţii* jidanilor, aşa cum a formulat-o Eminescu. Şi ne vom mărgini, şi aici, numai la trei citaţii, aşa de hotărîtoare:

„Două milioane şi jumătate de ţărani“ — zice Eminescu — *(cifră exagerată poate), populaţie în adevăr românească, lucrează pământul şi dau singura producţie reală, în această ţară, pe câtă vreme restul locuitorilor români, cei din oraşe, târguri şi târguşoare, populaţie amestecată din corcituri asimilate Românilor, din străini neasimilaţi încă şi din jidani* **neasimilaţi şi neasimilabili,** *fac negustorie, speculă, camătă, ocupă miile de funcţii publice, trăiesc din gheşefturi şi din politică“* [6]).

1) *Op. cit. ibidem.*
2) *Op. cit. ibidem.*
3) *Op. cit. ibidem.*
4) *Op. cit. ibidem.*
5) *M. Eminescu.—Scrieri politice şi literare, vol. I, ed. I. Scurtu, Bucureşti, Minerva, 1905, pag. 108.*
6) *M. Eminescu.—Opere complecte, ed. cit. pag. 502.*

Prin urmare, de pe părerea lui Eminescu, în afară de ţărani, sigura populaţie în adevăr românească şi cari sunt singurii producători reali în această ţară, restul populaţiunii se compune din corcituri *asimilate* şi care, deci, nu mai prezintă nici un pericol naţional pentru Români; străini *neasimilaţi încă*, dar cari se pot asimila într'un viitor oarecare; şi jidanii, care sunt şi *neasimilaţi*, dar şi *neasimilabili.*

Iată, însă, un al doilea text. Raportându-se la ceeace ziceau „patrioţii dela guvern şi partizanii lor din Cameră“, că nu încetăţenesc decât 1074 de ovrei deodată şi că, prin aceasta îi asimilează, Eminescu se întreabă:

„Noi să asimilăm pe ovrei? Dar dacă ovreii s'ar asimila aşa de uşor, pentru ce naţiunea germană, element colosal istoriceşte, economiceşte şi politiceşte, nu i-a putut asimila de-atâta vreme? Pentru ce astăzi, mai mult decât ori când, simte organismul ei naţional bolnav şi ameninţat în existenţa lui prin elementul străin al ovreiior inoculat în sânu-i? Pentru ce, în loc să se germanizeze ovreii, s'a jidovit presa, literatura, economia şi mişcarea politică în Germania?“ [1]).

In sfârşit, al treilea text ajunge la aceiaşi concluzie:

„Din cauze asupra cărora n'avem loc a ne opri aici spre a le desvolta, din cauza religiei, a moravurilor, a rasei şi prin urmare a firii organizmului lor, ovreii nu se pot asimila cu nici unul din elementele naţionale europene, **ci cu totul dimpotrivă.** *Supuşi cu drepturi restrânse, sau cetăţeni cu drepturi depline într'un stat,* **ei sunt ovrei şi nu pot fi altceva.** *Infigerea lor în viaţa naţiunilor prezintă un caz patologic absolut identic cu inocularea unui element străin într'un organism viu: nu organismul asimilează elementul străin, ci acesta descompune şi-şi asimilează organismul“* [2]).

Credem că afirmaţiunile acestea sunt aşa de categorice, încât nu mai au nevoe de nici un comentar. Şi oricine se va convinge de intransigenţa antisemitismului lui Eminescu, pentru care am văzut că problema jidovească este *„o chestiune de viaţă şi de moarte“* cu *„rezultate fioroase“ „dela rezolvirea căreia atârnă nu numai viitorul Statului român, dar chiar şi existenţa societăţii române“* şi că jidanii sunt *„elemente de corupţie“*; că ne aflăm cu ei în *„luptă pentru existenţă“*, *„cu fiecare ovreiu ce ne iese în cale şi cu toţi împreună“*; că ei nu au *„câtuşi de puţină suflare de iubire pentru ţara în care trăesc“*; că sunt un neam *„îndărătnic şi egoist, care se ocupă numai cu traficarea muncii străine“*, ei înşişi despreţuind munca, şi că sunt *„neasimilaţi şi neasimilabil“*.

Teodor Naum.

1) *Op. cit. pag. 508.*
2) *Ibidem.*

Cum trebue să le zicem Ovreilor?

Azi, în România, descedenţii lui Izrael poartă diferite denumiri. Astfel, prin Moldova şi Basarabia ei sunt desemnaţi de către Români sub numele de jidani. In Muntenia, poporul îi numeşte ovrei. In ambele aceste ţinuturi ei mai sunt denumiţi, în termen de batjocură, târ ani. Ovreii când vorbesc de ei înşişi prin ziarele lor se intitulează Evrei sau Israeliţi. Unii scriitori ca B. P. Hâjdeu îi numeşte Judani.

După cum vedem, acest popor poartă în ţinuturile româneşti o sumedenie de numiri, care sunt aşezate într'o gradaţiune, unele din ele ca *târtan* fiind o expresie de batjocură, pe când cea de *Evreu* sau *Izraelit* fiind ceva mai nobile.

Lăsând la o parte calificativul legat de termenul sub care e denumit ovreiul, să examinăm care din aceste denumiri e cel mai just. Dacă ne raportăm la denumirea acestui popor de către celelalte popoare din Europa şi Asia, vedem că ea se trage dela Juda. In adevăr, în Germania ei sunt denumiţi *Juden*, în Franţa *Juifs*, la popoarele anglo-saxone *Jews*, la popoarele slave *Jid*, la Arabi şi Turci *Jehuda*, aşa dar denumiri care toate derivă dela radicalul *Jud*.

Cuvântul *Izraelit* nu e întrebuinţat la popoarele din occidentul Europei decât pentru a desemna pe sectarii religiunii mozaice, când se caută a se face o deosebire între religiunea ovreilor şi naţionalitatea lor lucru imposibil, de oarece la ovrei religia se confundă cu naţionalitatea.

Cuvântul Ovrei sau Evreu e o corupere a cuvântului *Hebreu*, care desemna o populaţiune antică din care se trag ovreii, împreună cu alte popoare care au dispărut. *Hebreii* antici sunt, faţă de *Jidani*, cum sunt Românii faţă de Spanioli sau Francezi. Spaniolii Francezii, Portughezii, Italienii, Românii, sunt populaţiuni romanice, însă nu sunt Romani. Tot astfel *Jidanii* sunt o populaţiune hebraică, însă nu mai sunt *Hebrei*.

Vorba *Evreu* e un neologism care nu e întrebuinţat decât într'o slabă măsură de Români. Jidanii se denumesc ei însuşi, în jargonul lor, care a devenit o limbă naţională jidovească, *jid*, şi limba lor e denumită de ei *iidiş*.

Corect ar fi, aşa dar, să îi denumim precum o fac toate popoarele din Europa, cu un cuvânt care derivă dela radicalul *Juda*, şi prin urmare să le zicem *Judani*, sau cum le zic Moldovenii *Jidani*.

Jidovii şi Războiul Mondial

Rolul lor în războiul pentru întregirea neamului românesc

Cum era de prevăzut, jidovii rătăcitori cari trăiesc şi sug ca lipitorile din munca tuturor popoarelor, trebuiau, în războ să pună în practică toată viclenia, neruşinarea şi perversitatea rasei lor pentru a descompune şi distruge tot ce nu este jidov, a se îmbogăţi şi acapara pentru ei cât se poate mai multe bunuri materiale pentru a ridica şi procopsi rasa.

Bucuria lor a fost mare când au văzut că isbucneşte războiul, fiindcă ştiau bine şi sigur nu că n'au nimic de pierdut; din contră, le-a venit pe neaşteptate un nou isvor de geşeft şi îmbogăţire, în paguba celor l'alte naţiuni şi popoare.

Ticăloşiile şi mârşeviile comise de jidovi în acest răsboiu au convins pe toate naţiunile de rolul jucat de jidovi pentru sdrobirea popoarelor.

In adevăr: toate armatele neamurilor care au luat parte la răsboiu au avut de suferit de pe urma jidovilor, fie că erau chemaţi în rândurile armatei, fie că erau simpli cetăţeni ai statului în care trăiau. Căci ei n'au făcut altceva decât să lucreze pe toate căile ca să distrugă armata şi organizarea statului din care făceau parte. In scopul de a ajunge la planul lor urmărit de veacuri *„Toţi jidovii să lucreze cu toate puterile lor ca să distrugă armatele şi statele unde trăiesc, căci numai astfel jidovii se întăresc şi rămân stăpâni peste toată lumea“*.

In special în acest răsboiu mondial ei au procedat în felul următor pentru a-şi atinge scopul:

1. Jidovii au fugit din linia întâia, unde este pericol de moarte. De ce să moară ei? să moară alţii! Ei s'au plasat totdeauna înapoi unde sunt gheşeftării şi afaceri grase de făcut.

De aceia în toate armatele jidovii au fost înapoi, la coloane, la depozite, la tot felul de servicii şi specialităţi. Dacă cumva se găseau câţiva pe linia întâia, aceia erau trimişi înadins, ca să treacă la inamic, să facă spionaj, şi să arate inamicului tot ce îl interesează pentru a distruge armata de unde au plecat.

2. Indeletnicirea de căpetenie, pe lângă negoţ, afaceri şi gheşefturi, ocupaţia lor de căpetenie era spionajul, şi propaganda de demoralizare şi de distrugere a armatelor. Cei mai mulţi făceau rolul dublu: făceau spionaj la doui adversari de odată, numai parale să iasă, iar de armatele pe care le serveau, să se aleagă praful şi pulberea.

3. Ei au fost autorii bolşevismului şi comunismului la unguri şi ruşi, din care cauză ambele popoare au ajuns la ruină şi dezastru. La ei, însă jidovii sunt urmăriţi şi în gaură de şearpe, pe când la noi, liberi şi nesupăraţi, oferă gazdă fugarilor de pretutindeni.

In ceeace ne priveşte pe noi, cu prilejul războiului dus pe viaţă

şi pe moarte pentru întregirea neamului, Jidovii, viperile spurcate, cari s'au oţelit în pământul străbunilor noştri, au supt cu nesaţ produsul trudei şi muncitorilor dela oraşe şi plugarilor dela sate. Aceste năpârci au arătat ura cea mai cumplită, vrăşmăşia şi neomenia fără seamă faţă de neamul românesc.

Mai răi şi mai cruzi au fost jidanii noştri, ca duşmani cu cari ne batem, vrăjmaşul care ne-au făcut cel mai mare rău au fost jidovii, atât cei din armată cât şi acei care au rămas la casele lor.

In adevăr:

1. Inainte de declararea războiului şi pe timpul neutralităţii, jidovii noştrii au lucrat cu ambele partide: unii cu nemţii şi aliaţii lor, alţii cu ruşii şi Puterile Inţelegerii.

Ei nu pierdeau nimic, ci câştigau, se îmbogăţeau; pe noi însă ne otrăveau, ne vindeau, ne trădau. Spionajul şi corupţia de pe acele vremuri triste şi nenorocite, vor rămâne de pomină.

N'a existat un neam şi o armată ca să fi fost mai spionată de neamul jidovesc ca România şi armata ei.

2. La intrarea în război, au lucrat vrăjmaşii noştri, în perfectă cunoştinţă de cauză, căci cunoşteau tot, dar absolut tot.

3. Mişeliile comise de jidovi pe timpul ocupaţiei faţă de populaţia română au atins culmea.

Iar noi, vai de noi, am uitat tot, şi tot ei se lăfăiesc azi în bogăţie şi ne speculează pe toţi.

4. Jidovii cari au mers în Moldova sau cei cari erau acolo au făcut de asemenea spionaj.

5. Dar ce au făcut jidovii în captivitate!

Toate acestea le vom arăta cu fapte, pentru a arăta neamului românesc ce au păţit dela jidovi cu ocazia războiului pentru întregirea neamului şi cât suntem de toleranţi şi de slabi azi cu acei cari au luptat din toate puterile contra implinirei idealului nostru naţional.

Un ostaş fost pe front

Virtuţi Semite

Este un adevăr care nici n'are nevoie să mai fie dovedit, că, în sistemul mozaic, cine nu e ovreiu, din naştere ori prin contract de închiriere, trebue neapărat să fie antisemit, să trăiască, adică, din ură, să se îngraşe din voluptatea pe care i-o produce persecuţia barbară în potriva seminţei inofensive căreia Iehova i-a pus în mână toiagul pribegiei. Dreptul de apărare nu-l recunoaşte ovreiul, de aceea orice gest făcut de goim pentru a se ţine la adăpost de atacul nemilos al neamului care a produs pe Iuda este denunţat lumei ca act de cruzime, ca prigoană religioasă, ca piedică sălbatică la exerciţiul cultului prin care ovreiul se pune în atingere cu Dumnezeul *cel adevărat*.

Ceeace, în sistemul acesta, urmăreşte ovreiul, este, deocamdată, in-

dependenţa desăvârşită a acţiunei lui de minare a societăţei pe care o bântuie, până când, din etapă în etapă, să ajungă la suveranitate. Orice rejghin, orice piedică, orice măsură pentru a pune stavilă acestei năzuinţe, este, din partea creştinului, o atingere sălbatecă la... drepturile omului.

Şi, ca oameni pregătiţi de veacuri, semiţi au ajuns virtuoşi în arta de a-şi măslui scopul, de a-şi camufla mijloacele şi de a juca rolul de victime.

Luaţi, de-o pildă, prescripţiile lor talmudice, acele dispoziţii imperative care, la norodul uns, sunt, nu ca la noi, rânduiri morale, ci de-a dreptul constituţii de stat, şi vedeţi ce feroce caracter agresiv au. Afară de asta, apoi, cine cunoaşte, lămurit şi în amănunt, legea lui Moise, cine, adică, ovreiu sau goi, a pipăit-o aşa încât s'o poată desbate în public sprijinit pe texte la îndemâna oricui? Ceeace ştiu, ceeace au pătruns creştinii sau ceeace destăinuiesc semiţii convertiţi din poruncile, din năravurile sau din practicele oculte ale macabeilor, este contestat furios de către hahamii tribului; iar ceeace afirmă ovreii că ar fi miez al legei lor ascunse, e desminţit şi răsturnat de către chiar tipicul cărţilor cărora le zic „sfinte". Ce trebue, dar, să zacă în adâncul dreptarului semitic pentru ca seminţia mutilată să-i ferească, cu atâta grijă, tainele şi ritualul, ca nimeni dintre vecini să nu-i răspice rostul şi să nu-i poată privi până în fund, cum se face cu celel'alte credinţe, înţelesul şi scopul pe care-l urmăreşte? Recunoaştem că multă virtute îi trebuie ovreiului pentru ca patruzeci de secole să fi ţinut sub obroc, ferite de ochii *duşmanului*, îndemnuri, porunci şi sfaturi care-i duc, voit, la situaţia socială de unde apare odios neamurilor înconjurătoare.

Această virtute e de admirat ca tactică de războiu. Graţie ei a rămas ovreiul, de patru mii de ani, corp străin, prin urmare producător de febră, în organismul pe care-l invadează cu caracter de microb patogen.

Or, fiindcă nu ne e permisă contraofensiva fără ca toate cinci conti-
nente, alarmate, să ne deprecieze valuta, să respect m această însuşire de
rasă a celor cari au devenit cetăţeni români după victoria dela Versailles —
şi, după ce ne vom lua măsurile ca să rămânem feriţi de urmările acestor
specifice *virtuţi*, să-i privim de departe, fără amestec şi fără atingere cu po-
porul uns, cu interesul de curiozitate cu care se examinează o menajerie.
Când vom ajunge să aşezăm bariera între români şi supuşii hahamului, vom
rămâne noi în de noi, ca înainte de invazia pacostei — iar ei, semiţii, cer-
cuiţi în al lor ghetto, se vor întoarce, vrând-nevrând, la viaţa sadea talmu-
dică, viaţă care-i osândeşte să dospească pe meleaguri unde nu se cade să
admită pe goi decât ca să-l sfâşie şi să-l spurce.

O altă virtute, aceasta intrând mai de grabă în atribuţiile Poliţiei de
Siguranţă, e povestea numelor proprii. Nu e ovreiu, aici ori aiuria, pe care
să-l cheme aşa cum a eşit el din... botez. Ca şi cum le-ar fi ruşine de ori-
ginea şi de tacâmul lor strămoşesc, izrailtenii se împodobesc cu pene străine
pentru ca doar-doar o lua creştinul pe scârnavul Burăh drept lăptosul Ga-
laction sau pe Dudl Kakes drept prestigiosul Clemenceau. Căutaţi în toată
catagrafia havrei apelul nominal al *U. E. P.* şi nu veţi întâlni un singur
biped care să mai poarte nume de profet, nume ilustrate, totuşi, de către
marii rebe ai naţiei, aşa încât, într'un fel e trecut semitul pe răbojul sina-
gogei; altfel e înregistrat la oficiul de stare civilă, şi cu totul altfel îi zice

în familie sau în cercul de cunoscuți. Dacă nu te vei duce prin mahalalele tenebroase ale Bucovinei sau nu te vei înfunda prin borțele sinistre ale Moldovei, poți să cauți cu lumânarea un Ițic, un Șloim sau un drăguț de Bercu — căci, dela o vreme, urmând occidentalul sistem de a se m scui, ovreii toți se numesc Mișu ori Bernhard, când nu-și zic Câmpianu sau Alterescu.

E o virtute, am zis, năzuința aceasta de a dosi natura proaspătului nostru concetățean — virtute pentru că înlesnește o duzină de falimente *românești*, având aerul că e „unul și singur“ întru cât se produc pe nume diferite, pe lângă că împrăștie și risipește vigilența organelor de control de vreme ce trebue să urmărească pe șeapte ca să identifice pe unul.

Și ne întrebăm, ca adineauri, ce trebue să se descopere, dacă s'ar despica doctrina semitică, pentru ca seminția să ascundă cu atâta râvnă și înțelesul legei, care îi dă, să zicem, ființa morală și numele proprii, care la toate popoarele constituesc un fel de firmă în comerțul social!

Și aceasta e o virtute, pentru că, dacă ovreii, intoleranți și habotnici, nu se încrucișează faptic cu alte neamuri, se încrucișează, pe calea aceasta, prin camuflagiu — ceeace, la prima vedere, le dă aparența că nu sunt semiți. Din punctul acesta de vedere, dar, și judecând de pe scopurile perverse pe care le urmăresc ei, năzuința de a-și acoperi goliciunea cu nume de împrumut ca să-și mascheze obârșia hahamică, din acest punct de vedere faptul de a zice „Diamandescu“ lui Morthălă, este o acțiune meritorie cum ipocrizia este un omagiu ce se aduce virtuții.

De aceea, ca să nu ne atragem ostilitatea „marilor noștri aliați“, suntem de părere să respectăm această calculată tendință a credincioșilor havrei, cu singura băgare de seamă, odată pentru totdeauna, că Bertrand, Jean, Diamandescu, Matilde ori Charlotte sunt vlăstare ale copacului *uns* — și că, pentru ai feri de contagiunea cu goimii, chiar când colcăie în mijlocul lor s-ăi ocolim, singura contra-ofensivă pe care ne-o îngăduie *Liga Națiunilor*. Cu chipul acesta, le vom fi făcut un serviciu după care suspină de veacuri înțelepții lor când le propovăduiesc că ei sunt *aleși* și că arienii sunt inferiori ca vitele; iar pe de altă parte, vom dovedi și noi o virtute unică: aceea de a fi înțeles, în sfârșit, că facem urâtă figură printre ai lui Iuda, drept care, ca să nu dăm loc la comparație, pururea în defavoarea noastră, să ne retragem sub cortul primitiv al nostru ca să-i izolăm pe ei în viermănoasa lor splendoare.

Dar virtutea cea mai mare, cea mai prețioasă, cea mai incomparabilă a zeloșilor practicanți ai Talmudului este grija, jertfa, strădania ce-și impun ca să șteargă titulatura care de atâtea mii de ani culege hula și disprețul *inferiorilor* din toate continentele. Citiți-le pseudoliteratura; urmăriți-le gazetele; cercetați chiar pe cele scrise de condeierii trecuți prin cristelniță înainte de a se duce la templu ca să se închine vițelului de aur — și n'aveți să mai întâlniți cuvântul *ovreiu*. Pretutindeni și întotdeauna aveți să găsiți pe *evreu*, altă rasă, fără perciuni, par'că; fără aspirații, pasă-mi-te, spre pământul făgăduinței; fără efectul coroziv pe care-l produce semitul în societatea pe care o bântuie — într'un cuvânt, un om o rasă *nouă*, cu noui însușiri, altele cu totul decât cele ofensive în potriva cărora se iau zadarnic măsuri de când au fost izrailitenii goniți și din pustiu.

Se rușinează, așa dar, spița lui Moki Fischer și de istoria lui; se rușinează de legea lui, crudă și nemiloasă: se rușinează până și de numele lui, nume care sună ca un atentat la bune moravuri — și le ascunde, le maschează și le oblojește așa fel, ca să înșele pe goim, încât nu'l mai recunoști, dacă câte unul din ei nu 'l-ar destăinui, la necaz, când rămân față în față sadea pofte ale judaismului, ca clasicul și debordând de înțeles: „jidan parșiv, deja!“.

Cu atâta tenacitate și cu așa de variate arme — fără să mai vorbim de concursul grațios ce le dau „marii noștri aliați“ — e greu să lupte creștinul; de aceea, tot ce se poate face, e să-i părăsim ca să se irosească ei în de ei; iar noi, având grijă să le rupem masca, să ne mergem drumul tradițional, fără ei, ba, dacă nu contra lor, cel puțin departe de ei.

Dacă nu este *occidental* să luăm ofensiva împotriva vrăjmașului care ne atacă, n'are nimeni dreptul să ne împiedice de a ne ține în defensivă.

Ciuma Ardealului

La noi, în vechiul regat, avem pe ovreii *pumunteni*, pe cei cari, de o jumătate de veac, se bat cu pumnii în piept și reclamau Europei că nu cunosc alt pământ decât pe al României și n'au altă naționalitate decât pe cea de român, dobândită prin veacuri de convețuire cu localnicii — că, în sfârșit, nici în clin nici în mânecă n'au cu jidanii pribegi de aiuria.

Aceștia sunt cei cari au dezertat din armata noastră de s'au dus să dea informații dușmanului; aceștia au torturat pe prizonierii noștri în captivitate; aceștia, în fine, au servit de antene germanilor când ne cotropiseră țara.

Peste Prut, în vechia provincie moldovenească, jidanii sunt cei fugiți de ștreang din Rusia; sunt epavele scăpate de progromurile legitime cu care periodic asanau muscalii provinciile infectate de fixine. Acum, jidanii aceștia constituiesc avangarda lui Rakovski; ei sunt organizatorii sovietelor comuniste; ei leagă Ukraina cu România ca să aducă și aci urgia dela Moscova, căci prezența jidanului e ciumă pentru societatea pe care o bântuie.

Dincolo, în Ardeal, ovreii sunt agenții scelerați de cari se serviau ungurii ca să înjosească, să împileze și să distrugă pe români. Dela ei pornesc grevele, acțiunile subversive și asasinatele pe care le judecă Curtea Marțială. Și toată această lepră, sosită acum într'un cuget și într'un scop, a devenit *noția jidovească*, nație căreia tratatul dela Versailles i-a recunoscut privilegiu care ar trebui să rușineze civilizația veacului.

Iacă, în privința celor din Ardeal, ce afișează *toată opinia publică din Cluj*.

Israelul

—

Iubeşte-mă, că te taiu! Felul acesta de a înţelege dragostea se atribuia, până acuma, turcilor. A trebuit o notiţă într'un ziar ovreiesc ca să ne lămurească cum că sistemul e judaic.

Iacă, într'adevăr, ce anunţă *Adevărul:*

„DOCTORUL BARASCH"

Societate de binefaceri şi ajutor mutual

Fondată 1 Ianuarie 1872

Cu adâncă durere aduce la cunoştinţa d-lor societari încetarea din viaţă a fratelui nostru societar

AVRAM PREISMAN

în ziua de 28 Februarie a. c. în etate de 90 ani

şi invită pe toţi d-nii societari a lua „negreşit" parte la ceremonia funebră, care va avea loc Joi, 2 Martie a. c. orele 2 jumătate precis, la locuinţa defunctului, strada Cantemir, 74.

Butonul de doliu este obligatoriu.

D-nii societari dela No. 1 la No. 150 sunt ţinuţi a însoţi carul funebru până la cimitirul Filantropia, unde se va face şi apelul nominal.

Absenţele nemotivate vor suporta penalităţile statutare.

Aţi înţeles? Complicii, „fraţi" în aceiaşi societate, „trebuie" *negreşit*, să se supuie injoncţiunei mai marilor. Societarii, de pe fişa de supuşi întocmită de comandanţi, sunt împărţiţi pe batalioane şi obligaţi să răspundă la chemare, fără greş, dela No. până la No. Ca control pentru care s'ar abate dela ordin, se face apel nominal, la cimitir — şi, ca sancţiune pentru contravenienţi, *pedepse statutare.*

Cu aşa organizaţie de stat trebuie să fii naiv ca să te mai miri că Mandăl, la Versailles, impune naturalizarea în masă a macabeilor din România; că cotiugarii din Podul Iloaei cumpără ziarele ovreieşti scrise, bunioară, în englezeşte — şi că, la Yom Kipur, nu lipseşte dela havră nici ovreiul care, pe urmă, are să mănânce pilaf de raci la Suzana.

Daca se face apel nominal şi se aplică pedepse statutare,

═══

Arma „Pământenilor". Citim în „Daily Express" o telegramă din Berlin:

Se discuta oferta unui împrumut de cinci sute milioane lire sterline către Germania, faimosul împrumut anglo-american.

Baronul de Rotschild, şeful unei case englezeşti, desbătea împrumutul cu cancelarul dr. Wirth; cu dr. Rosen, ministrul de externe; cu Rathenau şi cu magnaţii industriei germane. La un moment, dr. Wirth îşi exprimă temerea că d. Lloyd George nu va primi planul.

La care baronul răspunse:

Dacă hotărăşte casa noastră că împrumutul e necesar pentru a rezolva problema economică a Europei, nu e pe lume guvern care să îndrăsnească să se opuie!

După acest răspuns, copiii cu barbă albă, poftească să se mai mire că flota britanică e comandată de amirali din rasa concetăţenilor noştri din Dudeşti!

—

Istorie Mozaică. — Sunt mai ales în România, sumedenie de oameni, cinstiţi şi de bună credinţă, cari, însă, nu pot încă pricepe cu ce mijloace se fundează şi se întreţin foliculare o-vreieşti şi mai ales nu pricep ce rost, ce scop pot să aibă aceste ziare, a căror obscenă agonie reclamă sacrificii formidabile până şi dela semitul mizerabil. Şi lucrul, totuşi, este evident: presa ovreiască şi derivatele cari camuflează pe semiţi are de scop, între altele, să slujiască drept laboratoriu de falşuri. Ele, ziarele mutilate, întreţin zizania, fac sgomot până produc confuzia în spirite —şi pe urmă vine cârdul de creştini din soldă sinagogei şi aşază falşul, academic, cu autoritatea lor de erudiţi botezaţi,

Cât costă această permanentă campanie, e cu neputinţă de calculat. Un exemplu dintr'o mie ce s'ar putea cita:

Doctorul Ebner Kocks, creştin — cum sunt atâţia în presa lui Stines—a publicat, la Nürenberg, o carte: *Gescnichte des Mittelalters*, istoria evului mediu, domnia lui Carol al IV, împărat german.

Or, la pag. 101 din ediţia dela 1913, autorul zice creştineşte:

Clasele nevoiaşe şi pline de datorii ale populaţiei **căzuseră sub stăpânirea ovreilor, cari împrumutau cu camătă mare** *şi cari cu chipul acesta, ajunseră la averi mari.* **(Creştinilor le era interzis să dea bani cu dobândă).** *Ura locuitorilor contra ovreilor ajunsese aşa în cât le jefuiau casele, îi maltratau, îi expulzau şi-i omorau chiar. Adevăratul scop era să distrugă titlurile de creanţă ale cămătarilor. Violenţele contra ovreilor era efectul disperărei.*

Aceasta este istorie documentată, ştiinţă. Da, dar tocmai din pricina aceasta trebuia *revizuită*, Şi s'a revizuit. Nu se cunoaşte suma dar se cunosc faptele. Intr'adevăr, în ediţia dela 1916, la aceiaşi pagină, acelaş autor, zice, în privinţa aceluiaş adevăr istoric.

Era interzis creştinilor să dea bani cu dobândă. Cine avea nevoe de parale, trebuia să se împrumute dela ovrei, şi ovreii luau dobândă mare ca să aibă ceva folos. **Fiindcă trăiau cumpătat,** *ajungeau la averi mari. Atunci ura populaţiei nevoiaşe s'a pornit împotriva lor.* **Din gelozie şi din dorul de îmbogăţire,** *se atacau ovreii, se urmăreau, se ucideau chiar; li se jefuiau locuinţele. Aşa erau persecuţiile în potriva ovreilor.*

Mai... ştiinţific nici că se poate: în prima ediţie, ovreii sunt vampiri; în a doua, victime — şi intervalul e numai de trei ani!

Intr'o carte de povestiri pentru copii, se istoriseşte povestea *copacului care doria* să aibă alte frunze. Şi iată ce zice autorul în prima ediţie:

Bradul, nu mai vrea să aibă ace; Dumnezeu i-a dat foi verzi—pe care i le roade capra; i-a dat frunze de sticlă—uraganul i le sparge; i-a dat foi de aur—*dar i le fură ovreiul..*

In edițiile următoare, ovreiul a dispărut: *Da kommt der Rauber durch den Wald.*

Cu sistemul acesta, cu *valuta* aceasta, dacă nu se va băga de seamă, o să dispară *ovreiul* cu desăvârșire din mijlocul creștinilor, dar judaismul o să rămâe, cu toată tara care-l face odios în toate cinci continente.

***

Corespondentul nostru din Varșovia ne scrie că jidanii din Polonia sunt furioși în contra lui Moise, că a scos din Egipt pe strămoșii lor. Căci, zice ei, dat fiindcă Egiptul era să cază în mâna englezilor, Israelul, rămas acolo,, ar fi avut, azi, lire sterline, în loc de mărci poloneze ori sorocoveți ukraniene...

Tinerime universitară Română!

Priviți în jurul vostru și veți vedea că caracterul românesc al universității din Cluj a început să apună. Veți vedea fermentul distrugător semit cum descompune viața și mentalitatea noastră națională românească. Vedeți pe profesorul,— decanul facultății de medicină,— cum se bate cu pumnul în piept strigând în gura mare că este Român, și tot acest „român" delătură medicii noștri români dela clinica sa, ca să-i înlocuiască cu „români" de rasa domniei sale . . . șcl.

Domnilor! Noi, cari am părăsit de mult universitatea, ne rușinăm de **nepăsarea și indolența profesorilor universitari** și nu înțelegem unde a dispărut avântul studențesc. Toate universitățile din Europa sunt focarele vieții radical-naționale, iar ghețarul din Cluj, în loc să ne pună anual la dispoziție un număr oarecare de bărbați perfecți, cari să fie conducătorii vieții naționale, el înmulțește numai numărul cosmopoliților antipatrioți. Dacă jidanii vor conduce și mai departe universitatea, nu peste mult va deveni o rușine să se declare cineva de naționalist! Țara noastră lipsită de elemente patriotice, se va prăbuși, precum s'a prăbușit Canaanul, țara jidanilor.

In toate timpurile și la toate neamurile, universitățile au manifestat și susținut naționalismul patriotic, spiritul de inițiativă, spiritul critic și libertatea în gândire, a neamului respectiv.

Cum este la Cluj?

Are două feluri de tineri, O parte neinsemnată este absolut lipsită de idealuri; fără suflet și senilă; iar cealaltă, este înflăcărată, idealiști dornici de muncă. Acești din urmă sunt studenții adevărați.

Pe acești studenți adevărați îi provocăm să delăture toți trântorii și senilii din mijlocul lor și **să protesteze cu cea mai mare energie în contra teroarei jidovești, cerând neamânat introducerea de NUMERUS CLAUSUS pentru jidani.**

Unde va ajunge țara noastră dacă medicina va continua să promoveze de trei ori atâția jidani ca Români?!

Focul idealismului vostru să încălzească și inimile profesorilor amorțiți în nepăsarea lor morală. Sfânta voastră iubire de neam să-i sguduie și să le dați să înțeleagă că mai sunt și Români cari știu ce vreau și își cunosc datorințele.

Voi reprezentați energia neamului și **dela voi așteaptă toată suflarea românească să faceți începutul pentru purificarea și naționalizarea vieții României Mari!** Așteaptă cu nerăbdare tot gestul vostru, ca să se însuflețească de el! Voi sunteți inima națiunei noastre!

Să arătați lumei întregi că inima neamului nostru este sănătoasă și avem dreptul de a trăi!

Cu Dumnezeu înainte!

Toată opinia publică românească.

Români, dacă voiți să rămâneți stăpâni în țara voastră, luptați contra jidanilor.

Manifestați față de neamul vostru acelaș egoism pe care'l manifestă jidanii față de neamul lor.

Dacă vrem să ne emancipăm de jidani, să procedăm pe terenul economic întocmai ca ei.

Un jidan nu cumpără nimic din prăvăliile Românilor, ci numai din prăvăliile jidanilor, și noi, Românii, să procedăm la fel: *să nu cumpărăm decât din prăvăliile Românilor.*

Jidanii cu jidanii și Românii cu Românii!

Procedând astfel, vom împiedica pe jidani să ne domine economicește și prin urmare și politicește.

Procedând astfel vom feri pe copiii noștri să devină slugile jidanilor.

Procedând astfel, vom sili pe acest popor de paraziți să plece din România.

Azi au țara lor: Palestina!

Așa dar Palestina jidanilor și România, Românilor!

ATENȚIUNE

Cei cari doriți să studiați chestiunea jidovească

Citiți :

A. C. Cuza - — — — —	Naționalitatea in Artă
Prof. N. C. Paulescu — —	Spitalul, Coranul, Talmudul, etc.
G. Bogdan-Duică — — —	Românii și Ovreii.
Th. Raica — — — — —	Jidovii cu legea lor.
I. D. Protopopescu— — —	Pericolul Ovreesc
Verax - — — — — —	La Roumanie et les juifs
Arhibald — — — — —	Porcii, vol. I și II (Activitatea ovreilor timpul ocupațiunei).
G. Batault— — — — —	Le problème juif
R. Lambelin — — — —	Protocols des Sages de Sion.
„ — — — —	Le Règne d'Israel chez les Anglo-Saxons.
J. & J. Tharaut — — —	Quand Israel est roi.
F. Roderich Stoltheim — —	Das Rätsel des Judischen Erfolges
Th Fritsch — — — —	Handbuch der Judenfrage.
Prof. Aug. Rohling— — —	Talmud-Jude.
„ Ad. Wahrmund — —	Das Gesetz des Nomadentums.
Kyfhäuser — — — — —	Semigothaismen.
H. Stewart Chamberlain . —	Die Grundlagen des XIX Jarhunderts.
The Dearborn Publishing Co.	The international jew.
„ „	Jewish Activities in the United States.
„ „	Jewish Influences in American Life.
Pitt-Rivers — — — — —	The World Significance of the Russian Revolution.
V. E. Marsden— — — —	Jews in Russia.

Reviste :

La Vieille France — — —	5, Rue du Pré aux Clercs, Paris.
Hammer — — — — —	Leipzig, Königstrasse, 17.
The Hidden Hand — — —	62, Oxford street, London.

Nu cumpărați dela jidani ceeace puteți găsi în prăvăliile românilor